

The image is a vertical composition. The upper half features a woman's silhouette from the back of her head, looking out over a landscape. The lower half shows a steam locomotive pulling a train through a valley, with a large volcano in the distance under a dramatic sky.

SARAH LARK

*Tulivuoren
taru*

BAZAR

SARAH LARK

*Tulivuoren
taru*

Suomentanut Sanna van Leeuwen

BAZAR

Shakespeare-sitaattien suomennokset:

Eeva-Liisa Manner (*Hamlet*)

Marja-Leena Mikkola (*Romeo ja Julia*)

Matti Rossi (*Othello, Myrsky*)

Lauri Sipari (*Kesäyön uni*)

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Sanna van Leeuwen
Alkuteos *Die Legende des Feuerberges*
© 2015 by Bastei Lübbe AG, Cologne

ISBN 978-952-403-379-4

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

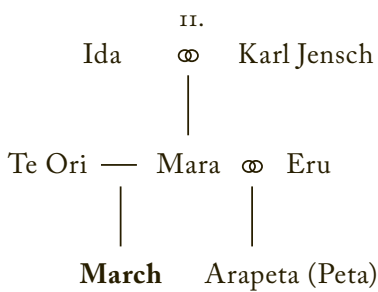
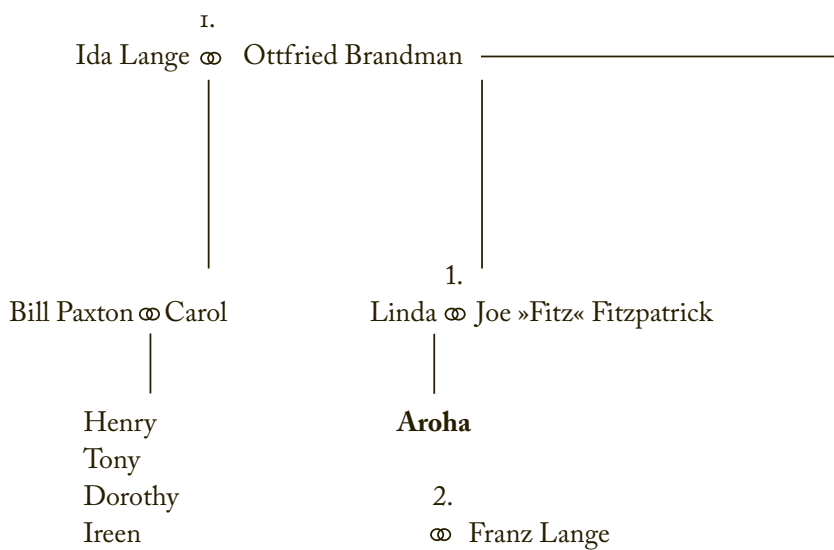
*Taku manu, Ke turua atu nei,
He Karipiripi, ke kaeaea.*

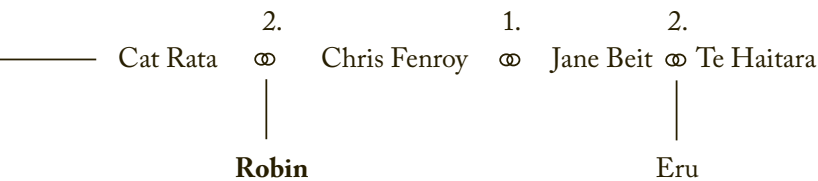
*Turu taku manu,
hoka taku manu,
Ki tua te haha-wai.*

*Koia Atutahi, koia Rehua,
Whakahoro tau tara,
Ki te kapua, Koia E!*

*Lennä pois luotani, lintuni,
pyrähdä korkeuksiin,
kierrä kuin saalistaan etsivä haukka.
Lennä yhä ylemmäs, ihana lintuni,
nouse ylle pilvien, maan ja aaltojen.
Lennä aina tähtiin, Canopukseen ja Antarekseen saakka.
Syöksy pilviin kuin soturi taisteluun.
Eteenpäin!*

Turu manu – laulu, jonka myötä maorit lähettävät
leijansa jumalten luo (hyvin vapaana käännöksenä)

LEIJAN NARU

Otaki — Wairarapa — Greytown
(Pohjoissaari)

Christchurch — Canterburyn tasanko —
Dunedin (Eteläsaari)

Elokuu 1880 — huhtikuu 1881

Luku 1

”Kyllä minua vähän hirvittää...”, Matiu tunnusti.

Pitkänhuiskea maoripoika oli puettu uuteen ruskeaan pukuun, jota hänen jäntevä, hoikka vartalonsa ei vielä täyttänyt kokonaan. Tumma, taipuisa tukka oli leikattu lyhyeksi ja kammattu huolellisesti taakse. Matiun kasvattiäiti Linda Lange epäili, että poika käytti hiusrasvaa sen silottamiseen. Ehkä siksi, että luonnonkiharat olivat puhdasrotuisilla maoreilla harvinaisuus – Matiun laineikas tukka oli arvatenkin hänen englantilaisen isänsä perintöä.

”Höpö höpö, Matiu, hehän ovat sinun perhettäsi!” Aroha tokaisi jo hivenen kärsimättömänä.

Luultavasti Lindan tytär ei kuullut ensimmäistä kertaa, että Matiuta jännitti. Aroha ja nuorukainen olivat hyvin läheisiä – Linda epäili, että he olivat ihastuneet toisiinsa. Varmasti Matiu oli uskonut pelkonsa tytölle jo aiemminkin, mutta Lindalle ja hänen miehelleen Franzille poika oli ainoastaan vakuuttanut olevansa iloinen syntymäperheensä tapaamisesta.

”Niin, mutta en tunne heitä yhtään... En edes puhu kunnolla maoria...”

Matiu keinahteli epävarmana jalalta toiselle tähyillesään, oliko juna jo tulossa. Myös Linda odotti kärsimättömänä. Otakin pikkukaupungin asemalaiturilla kävi

kylmä tuuli. Hän halusi päästä mahdollisimman pian kotimatkalle vanhaan *maraeen*, jossa hän ja Franz asuivat noin sadan maorilapsen kanssa. Langet olivat jo neljätoista vuotta johtaneet yhdessä entistä sotaorpojen lastenkotia, joka oli nyttemmin muutettu sisäoppilaitokseksi. Oppilaat tulivat sinne omasta tahdostaan tai perheittensä lähettäminä. Franzin ja Lindan ensimmäiset kasvatit olivat jo aikuisia ja joko palanneet heimojensa luo tai etsineet töitä lähiympäristön maatiloilta tai Wellingtonin seudun yrityksistä. Lindasta oli mukavaa, että hän tapaisi pari heistä tänäänkin. Matkalla hänen pitäisi vielä käydä ostoksilla, ja kolme hänen entistä suojattiaan oli töissä Otakin kauppaliikkeissä. Mutta ensin hänen piti saada Matiu rauhoittumaan.

”Matiu, sinähän puhut maoria loistavasti!” hän vaakuutti pojalle. ”Ja vaikkeet puhuisikaan, heimollasi riittäisi kyllä kärsivällisyyttä. Olethan lukenut heidän kirjeensä. He ovat riemuissaan siitä, että otit heihin yhteyttä. He muistavat äitisi oikein hyvin. Sinulla on *iwissä* verisukulaisia – ja kuten tiedät, heimo on muutenkin yhtä suurta perhettä. Sinulla on kohta äitejä ja isoäitejä, isiä, veljiä ja isoisiä vaikka muille jakaa.” Linda hymyili rohkaisevasti.

Matiu oli yksi Langejen harvoja kasvattilapsia, jotka eivät olleet viettäneet ensimmäisiä elinvuosiaan maorikylissä. Hän oli tullut heille kolmivuotiaana Pateasta eteläisestä Taranakista. Muuan sotilassiirtokunnan kapteeni, jonka Linda tunsi omilta ajoiltaan Pateasta, oli tuonut lapsen ja kertonut hänen murheellisen tarinansa. ”Yksi siirtokuntamme miehistä oli ottanut eräästä valloitetusta kylästä maorivaimon, ja he elivätkin yhdessä jonkin aikaa”, kapteeni oli selittänyt. ”Oliko nainen lähtenyt vapaaehtoisesti miehen mukaan vai siepattiinko

hänet, sitä me emme saaneet selville. Hän ei puhunut sanaakaan englantia. Sitten nainen kuoli, ehkä kuumeseen, ehkä särkyneeseen sydämeen, mistä sitä niin tarkkaan tietää. Mies piti lapsen aluksi luonaan. Hän löysi Pateasta pian valkoisen vaimon, joka piti lapsesta huolta. Mutta kun uusi vaimo tuli raskaaksi, poika sai lähteä.” Kapteeni Langdon oli vaikuttanut hivenen hämilliseltä, kuin olisi hävennyt myötätuntoaan lasta kohtaan. ”Silloin ajattelin”, hän oli päättänyt puheenvuoronsa, ”että tuon hänet tänne teille. Seudullahan ei enää ole maoriheimoja, joten poika ei voi palata omiensa pariin.”

Linda ja Franz olivat ilman muuta ottaneet lapsen hoteisiinsa, ja Linda oli käyttänyt tilaisuuden hyväkseen ja kysellyt kapteeni Langdonilta kuulumisia siirtokunnasta, jossa hän oli ennen Arohan syntymää elänyt ensimmäisen miehensä kanssa. Alueella vallitsi nykyisin rauha. Uudisasukkaat, jotka olivat saaneet maat vastineeksi asepalveluksesta Taranakin sodan aikana, viljelivät maita yhä, eikä välikohtauksia ollut enää sattunut.

Matiu ei silti varttunut *pakehaksi*, kuten maorit kutsuivat valkoisia siirtolaisia. Orpokodissa lapset oppivat englantia, mutta siellä puhuttiin myös maoria. Sekä Matiu että Aroha osasivat alkuperäisasukkaiden kieltä sujuvasti. Omaka Te Pura, vanha maorinainen, joka oli elänyt viimeiset elinvuotensa Franzin ja Lindan lastenkodissa, oli onnistunut selvittämään, mihin heimoon pikkupoika oli alun perin kuulunut. Kudotut peitteet ja vaatteet, joihin kapteeni Langdon oli käärimy lapsen, olivat peräisin Matiun äidiltä ja viittasivat Ngati Kahungunun heimoon.

Sodan jälkimainingeissa heimosta ei ollut kuultu paljon, sillä se oli karkotettu kotikonnuiltaan, kuten moni

muukin Pohjoissaaren heimo. Muutama viikko sitten Franz oli kuitenkin kuullut, että Ngati Kahungunu asui jälleen heimon vanhoilla mailla Wairarapassa. Hän oli kannustanut Matiuta, joka oli aina hangoitellut perimäänsä vastaan – puhdasrotuiset maorilapset olivat kiusanneet häntä riittämiin –, ottamaan heimoon yhteyttä. Matiu siis kirjoitti kirjeen päällikölle. Urakkaan meni monta päivää, kun he yhdessä Arohan kanssa viilasivat loputtomiin jokaista pienintäkin yksityiskohtaa. Pian tuli odottamattoman sydämellinen vastauskirje. Matiu sai tietää äitinsä nimen – Mahuika – ja miten kipeästi suku oli kaivannut nuorta naista. Englantilaiset olivat tosiaan kaapanneet hänet, kuten muitakin heimon nuoria miehiä ja naisia. Useimmista Ngati Kahungunu ei ollut kuullut sen koommin. Heimo esitti Matiulle ystävällisen kutsun tulla tapaamaan sukulaisiaan, ja tänään nuoren miehen haaveesta tulisi totta. Reippaan Arohan mielestä sen takia ei ollut mitään syytä hermoilla.

”Ainakin he ymmärtävät puhettasi!” tyttö täydensi äitinsä sanoja. ”Ja siitä tulee jännää! Seikkailu! En ole koskaan käynyt oikeassa *maraessa*! No, Rata Stationilla tietysti. Mutta se ei ole sama asia.”

Aroha oli kerjännyt äidiltään ja isäpuoleltaan luvan lähteä ystävänsä mukaan tämän maorisukulaisten luo. Varsinkin Franz oli ollut vastahakoinen. Tyttö oli vasta neljäntoista – vielä hiukan liian nuori matkustamaan ilman vanhempiaan, varsinkin yhdessä nuoren miehen kanssa, johon oli selvästi ihastunut! Sitä paitsi maorikylissä noudatettiin melko löyhiä tapoja. Heimojen nuoret hankkivat ensimmäiset sukupuoliset kokemuksensa hyvin varhain, mikä suorastaan hirvitti Franz Langea, joka oli syntyjään ankaran kasvatuksen saanut

vanhaluterilainen ja ollut jo lähes kahdenkymmenen vuoden ajan anglikaanisen kirkon pappi. Linda ei ollut yhtä huolissaan. Sekä Aroha että Matiu oli kasvatettu *pakehojen* moraalikäsitteisiin, ja molemmat olivat järkeviä ja fiksuja nuoria. He eivät hylkäisi arvokäsityksiään, vaikka viettäisivätkin pari yötä Ngati Kahungunun yhteisessä makuutuvassa.

Lopulta asian oli ratkaissut Arohan hyvä päättötodistus. Tyttö oli kättänyt päästä yhdessä Matiun kanssa Wellingtoniin suorittamaan tutkinnon. Oikeastaan se olisi ollut hänellä edessä vasta kahden vuoden kuluttua, mutta Aroha oli teräväpäinen tyttö – ja hän haaveili opiskelusta yliopistossa yhdessä Matiun kanssa. Hän olikin suorittanut kokeet loistavasti, ja myös Matiu oli ikäluokkansa kymmenen parhaan joukossa. Arohan mielestä hienot suoritukset vaativat palkitsemista, ja lopulta Linda oli saanut taivuteltua miehensä suostumaan ”lasten” yhteiseen matkaan.

”Mikä Rata Stationin *maraessa* sitten on vikana?” Linda tiedusteli tyttäreltään nuhtelevaan sävyyn.

Rata Station oli Lindan perheen lammastila Eteläsaarella. Hän oli varttunut siellä yhdessä enemmän tai vähemmän biologisten sisartensa Carolin ja Maran kanssa. Maorinaapureidensa Ngai Tahun heimon kanssa he olivat yleensä olleet hyvissä väleissä.

Ennen kuin Aroha ehti vastata, kuului korvia vihlova vihellys, joka kertoi junan saapuvan asemalle. Linda halasi Matiuta ja tyttärtään vielä kerran, ennen kuin meteli yltyi vielä kovemmaksi ja veturi kolisteli laiturin viereen.

”Tähän saakka te olette olleet perheeni...”, Matiu sanoi hiljaa, kun Linda likisti häntä lohduttavasti.

Linda hymyili hänelle. ”Ja niin me olemme vastakin!” hän vakuutti. ”Riippumatta siitä, viihdytkö heimosi

parissa vai et. Siinäkin tapauksessa, että päättäisit jäädä sinne...”

”Mitä?” Aroha keskeytti päättään pudistellen. ”Et kai ole suunnitellut sellaista tosissasi, Matiu? Se on vain vierailu, äiti, ei sen enempää... Matiuhan haluaa mennä yliopistoon, ja...”

Matiu ei välittänyt Arohan puheista, hänen katseensa oli kiinnittynyt Lindaan. ”Ettekö varmasti ajattele, että... että olisin kiittämätön? Ettekä pane pahaksenne, että haluan tavata heimoni?”

Linda pyöritteli päättään kuten tyttärensä, mutta hänen eleensä oli enemmän hyväntahtoisen kannustava kuin pöyristynyt.

”Me emme ajattele mitään sellaista, Matiu, emmekä ehdottomasti paheksu sitä, että haluat etsiä juuriasi. Olet aina tervetullut takaisin...” Hän hymyili. ”Mutta kun seuraavan kerran tulet *maraeemme*, haluan kuulla *pepehasi*!”

Hänen viimeiset sanansa nostivat lopulta hymyn myös Matiun täyteläisille huulille. *Pepeha* oli puhe, jolla jokainen maori esitteli itsensä ja kertoi juuristaan ja esivanhemmistaan. Matiu ei ollut tähän mennessä osannut esittää sellaista, sillä hän ei ollut tuntenut sukuhistoriaansa. Siihen tulisi nyt muutos.

Poika vilkutti Lindalle urheasti ja jo selvästi levollisempänä vaunuosastosta, johon oli seurannut Arohaa. Tyttö ei malttanut odottaa, että juna lähtisi Greytownia kohti. Aroha rakasti matkustamista. Tähän mennessä hän ei ollut nähnyt kovin paljon Pohjoissaaresta, jolla oli syntynyt, mutta oli päässyt kahdesti Lindan kanssa Eteläsaarelle tutustumaan Rata Stationilla asuviin sukulaisiinsa.

”Than rehellisesti... Et kai oikeasti ole ajatellut jäädä heimosi luo?” Aroha kysyi Matiulta, kun juna oli lähtenyt asemalta.

Toistaiseksi isoista ikkunoista ei näkynyt kummoisia-kaan maisemia, veturi veti kahta vaunua Otakin lähiympäristön peltojen ja niittyjen halki. Aroha ja Matiu tunsivat seudulla jokaisen kivenkin.

Matiu tarttui ystävänsä käteen. Hänen oli vieläkin vaikea uskoa, että pastori Lange oli päästänyt tytärpuolensa matkalle hänen kanssaan. Matiulle jokainen hetki yhdessä Arohan kanssa – ja varsinkin Arohan kanssa kahden – oli lahja. Alun perin oli näyttänyt todennäköisemmältä, että hän suhtautuisi Arohaan enemmän sisarenaan kuin rakkaana ystävänsä. Linda ei ollut jättänyt hylättyä kolmivuotiasta heti yhteiseen makuutupaan muiden orpolasten kanssa, vaan oli ottanut hänet luokseen hirsitaloon, jossa asui miehensä sekä ensimmäisestä avioliitostaan syntyneen tyttärensä kanssa. Aroha oli ollut silloin vasta yksivuotias. Kahden vuoden ajan Aroha ja Matiu olivat jakaneet yhteisen huoneen. Ja vaikka kumpikaan ei enää sitä muistanut, Linda oli usein nukuttanut heidät vierekkäin vuoteeseen. Vielä myöhemminkin rauhallinen ja tyytyväinen Aroha oli usein lohdutellut pelokasta pikkupoikaa, kun tämä oli herännyt painajaiseen.

Kun Matiu oli täyttänyt viisi, vanha Omaka oli vaatinut, että pojan piti oppia äidinkieltään ja kuulla kansansa tarinoita. Viisas vanha nainen oli jo silloin havainnut ensimmäisiä merkkejä siitä, että maorilapset sulkiivat Matiun ulkopuolelle. Lindan vastalauseista huolimatta Omaka oli majoittanut pojan omaan mökkiinsä ja ryhtynyt huolehtimaan siihen saakka laiminlyödystä maorikasvatuksesta. Kun Omaka myöhemmin kuoli, Matiu

muutti poikien makuutupaan. Kaikki nämä vuodet Aroha oli ollut hänen rakkain leikkitoverinsa ja ystäväänsä – mutta nyt, kun aika oli tullut, Matiu näki Arohassa myös naisen.

”Minä en jättäisi sinua ikinä!” Matiu sanoi vakavana. ”En, vaikka saisin kaikki maailman heimot ja perheet ja sedät ja tädit ja isät ja äidit...”

”Entä sisaret?” Aroha kysyi ilkkurisesti. ”Varmasti Ngati Kahungunussa on sieviä tyttöjä. Ja... ja he ovat... estottomia, niinhän Revi Fransi sanoo.”

”Revi Fransi” oli lempinimi, jolla maorilapset kutsuivat *reverend* Franz Langea. Aroha oli luontevasti omaksunut nimityksen sen sijaan, että olisi kutsunut äitinsä toista aviomiestä isäksi.

Matiu seurasi huvittuneena ja ihastuneena, miten Aroha punastui omista uskaliaista sanoistaan. Sen huomatakseen Arohaa piti kuitenkin katsoa tarkemmin kuin useimpia *pakeha*-tyttöjä. Arohalla oli melko tumma iho. Jos hänen silmänsä eivät olisi olleet hyvin vaalean siniset ja hiukset vaaleat, häntä olisi melkein voinut luulla maoriksi. Vierailijat luulivat usein, että hän oli Matiun tapaan puoliverinen. Pienenä Aroha oli kerran kysynyt sitä äidiltään, olihan hänellä maorinimikin. Linda oli kuitenkin vakuuttanut, että tytön ihon ja silmien väri oli perintöä hänen biologiselta isältään Joe Fitzpatrickilta. Hänelläkin jäätikkölaguunin veden väriset silmät olivat muodostaneet lumoavan vastakohdan melko tummalle iholle. Vain vaaleat hiukset tulivat äidin puolen suvusta, oli Linda selittänyt, ja nimen tyttö oli saanut Omakalta. ”Aroha” tarkoitti rakkautta.

”Aroha, minun paikkani on sinun luonasi! Yksikään tyttö koko maailmassa ei ole niin kaunis kuin sinä! En

voisi ikinä rakastaa ketään toista!” Matiu vakuutti haudanvakavana.

Aroha oli ruumiinrakenteeltaan hentoinen, naisellisia muotoja hänellä ei vielä ollut. Herkät kasvot olivat melkein lapsekkaat. Matiun silmissä tyttö oli kuitenkin jo puhjennut täyteen kauneuteensa. Hänelle Aroha merkitsi lämpöä, hellyyttä ja lohtua. Rakkautta... Omaka ei olisi voinut keksiä parempaa nimeä.

Aroha nyökkäsi hajamielisesti. Hän oli jo ehtinyt unohtaa pikku kiusoittelunsa – eihän hän oikeasti ollut huolissaan Matiun menettämisestä. Matiukin oli vankumaton osa Arohan maailmaa, eikä hän voinut kuvitellakaan, että poika kääntäisi hänelle selkänsä. Tällä hetkellä junan ikkunoista avautuva näköala kuitenkin kiinnosti Arohaa huomattavasti enemmän kuin Matiun rakkaudentunnustus. Juna oli jättänyt Otakin ympäristön taakseen ja suuntasi kohti Rimutaka Rangea, vuorijonoa, joka levittäytyi Wellingtonin Hutt Valleyn ja Wairarapan tasangon välillä.

”Hyvänen aika, katso nyt näitä vuoria!” Aroha huudahti.

Juna kulki vielä harvakasvuisissa metsissä, joissa kasvoi lähinnä manukapuita ja pihkatippioita, nikau-palmuja ja puusaniaisia. Kauempana kohosi kuitenkin jo vaikuttava vuoristomaisema, ja hyvin pian kiskot johtivat silloille, joiden alla virtasi kuohuvia koskia. Vähän myöhemmin tunnelit alkoivat seurata toistaan. Rimutaka Incline -rautatie oli oikea radanrakennuksen ihme. Lukemattomat ahkerat työmiehet – myös sotilassiirtokuntalaiset – olivat toteuttaneet täällä rohkeiden insinöörien uskaliaita suunnitelmia ja alistaneet maiseman tahtoonsa. Rata kulki rotkojen reunoilla ja tunneleissa, joiden pimeydessä Aroha tarttui pelästyneenä kiinni

Matiun kädestä. Vielä jännittävämpiä hänestä olivat nousut.

”Miten me oikein pääsemme tuonne ylös?” hän ihmetteli, kun metsä vaihtui lopullisesti vuorten rinteisiin.

Näin korkealla ei juuri kasvanut isoja puita, pääasias-
sa matalia saniaisia, rata-pensaikkaa ja tuulen tuivertamia pyökkikasveja. Vuoret kohosivat heidän edessään kuin voittamaton este.

”Veturit ovat voimakkaita. Ja kiskoissa käytetään uudenaikaista tekniikkaa. Niissä on keskikisko, joka tehostaa voimansiirtoa ja tekee jarruttamisesta turvallisempaa”, Matiun luennoi.

Hän oli hyvin kiinnostunut rautateistä ja haaveili salaa, että saisi joskus tehdä työtä niiden parissa. Hänen tavoitteensa olivat kuitenkin korkeammalla kuin yksinkertaisessa rata-kojen rakentamisessa. Hän oli hakenut stipendiä opiskellakseen insinööriksi Wellingtonissa.

”Uskomatonta tämä joka tapauksessa on!” Aroha ju-
listi ja kurkki kauhuissaan rotkoon, jonka reunalla reitti juuri kulki. Jyrkänteeltä oli hakattu puut rataa, joka täällä oli kuin liimattu kiinni vuoren kylkeen. ”Tämän rakentaja ei ainakaan ole kärsinyt korkean paikan kammosta. Minua huimaa jo, kun katson alas!”

”Täällä onkin useampi kuin yksi mies saanut surmansa”, konduktööri huomautti vakavana. Hän oli juuri tullut vaunuosastoon ja kuullut Arohan viimeiset sanat. ”Rakennusaikana sattui monia pahoja onnettomuuksia, ja vieläkin täällä sietää olla alituiseen varuillaan. Sade huuhtoo usein kiviä ja soraa raiteille tai saa tunnelit tulvimaan. Teillä kävi tuuri sään suhteen. Talvella liikenne joudutaan joskus keskeyttämään useiksi päviksi. Luonnonvoimia vastaan käydään jatkuvaa taistelua. Ja tämän rautatien huoltaminen on kallista. Toivottavasti

olette osanneet arvostaa sitä ja ostaneet kuuliaisesti matkaliput.” Hän hymyili ja kohotti lippupihvejään rei’ittääkseen liput.

Aroha ja Matiu vastasivat hymyyn jännittyneinä. He eivät olleet osanneet kuvitella, että junamatka saattaisi olla jopa vaarallinen.

”Pidä minusta kiinni!” Aroha pyysi, kun juna lähti mutkitellen kiipeämään jyrkkää vuorenrintettä.

Matiu kietaisi käsivartensa hänen ympärilleen hiukan ujoin – tähän mennessä hän ei ollut uskaltanut tehdä niin.

”Sinulle ei voi tapahtua mitään pahaa”, Matiu sanoi lempeästi. ”Ei niin kauan kuin minä olen kanssasi.”

Uusi uljas sukupolvi

Uuden-Seelannin Pohjoissaari vuonna 1880. Suojattua elämää viettänyt nuori Aroha joutuu silmätysten kuoleman kanssa. Hän jää eloon, mutta on musertua syyllisyyden ja surun alle. Läheiset aavistavat, että toipumisen tie on pitkä.

Aroha matkustaa äitinsä ja isoäitinsä maille, Eteläsaarella sijaitsevalle Rata Stationin lammasfarmille. Maisemanvaihdos virkistää, ja Aroha tutustuu sukulaisiinsa: yritteliääseen March-serkkuun ja herkkään Robiniin, jonka haaveissa siintävät teatterilavat. Aroha pohtii omaa tulevaisuuttaan ja kiinnostuu kasvavan turismin tarjoamista mahdollisuuksista. Maailma on nuorille avoin, mutta unelmien toteuttaminen vaatii suurta rohkeutta, raudanlujaa tahtoa sekä nöyryyttä luonnonvoimien edessä.

Sarah Larkin Tulikukka-trilogian päättävä *Tulivuoren taru* on eepinen romaani onnen tavoittelusta, toivosta ja kaiken ylittävästä rakkaudesta vuosisadan vaihteen Uudessa-Seelannissa.

ISBN 978-952-403-379-4 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

BAZAR